

РЕШЕНИЕ

№ 4393

гр. София, 28.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 30.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **10783** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, вр. ЗДДС.

Образувано е по жалба от адвокат – пълномощник на управителя на [фирма], против Ревизионен акт № Р-22221420002950-091-001/26.01.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., с Решение № 1161/30.07.2021 г.

Дружеството – жалбоподател е представлявано от адвокат, който: поддържа жалбата; ангажира писмени доказателства и заключение на съдебносчетоводна експертиза, прието без оспорване; представил е допълнително писмена защита; претендира възстановяване на разноски за водене на делото.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, като счита за неопровергани заключенията на издателите на ревизионния акт, и тези, изложени в решението на директора на Дирекция „ОДОП“ - С.. Заявява искане за юрисконсултско възнаграждение. Представил е и писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема следното.

Ревизията е първа за процесните данъчни периоди по ЗДДС –м.01.2019 г. – м. 03.2020 г. Възложена е с редовно издадена от компетентен орган по приходите заповед. Съставен е ревизионен доклад (л. 37 от делото), срещу който не е подадено възражение. Издаден е процесният РА № Р-22221420002950-091-001/26.01.2021 г. (л. 56), с който не е признато право на приспадане на данъчен кредит, за м.м. 04-12.2019 г.; м.м. 01-03.2020 г., в общ размер (според таблицата от РА) - 127 017, 15 лв., заедно с

лихви за забава - 18 504, 04 лв. Задълженията са резултат от: А/ отказано право на приспадане данъчен кредит по всички фактури, издадени от името на: [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма] и [фирма]; Б/ доначислен ДДС (823, 14 лв. за м. 01.2020 г.), във връзка с неоснователно сторниране на извършена продажба (издадена на [фирма] фактура № 0...541/31.01.2020 г.), посредством издадено кредитно известие № 0...589/31.01.2020 г. Размерът на ДК - 127 017, 15 лв.

Процесуалните действия на ревизиращите органи са описани подробно в РД и са възприети от издателите на ревизионния акт, като са обсъдени детайлно и от решаващия административен орган. Ответникът, в производството по Глава осемнадесета ДОПК е мотивирал извод за законосъобразност и обоснованост на оспорения ревизионен акт.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, а решението на ответника - Решение № 1161/30.07.2021 г. е валидно.

С жалбата се твърди незаконосъобразност на ревизионния акт, като се счита, че са представени всички документи, необходими, за да бъде признато правото на приспадане на данъчен кредит. Цитирани (възпроизведени) са и решения от практиката на СЕС, както и такива на ВАС.

През ревизираните периоди [фирма] е извършвало строително-монтажни работи, след възлагане от основни клиенти [фирма], [фирма] и [фирма].

Относно отказано право на данъчен кредит.

1. От името на [фирма] са издадени общо 66 данъчни фактури, с предмет: „строителни материали“, „плоскости“, „арматурно желязо“, „наем кофраж“, „наем скеле“, „греди“, „дъски“ и др., и начислен ДДС, общо 69 317, 99 лева.

На [фирма] е извършена насрещна проверка, при която са събрани: заверени копия на спорните фактури, с приложени приемо-предавателни протоколи, месечни оборотни ведомости и хронологични регистри на сметка 411 „Клиенти“. Относно произхода на стоките и материалите, предмет на доставка по спорните фактури, от дружеството са представени още: копия на фактури от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и др. Изискани са, но не били представени: договори; анекси; документи, установяващи мястото/обекта, на който са доставени стоките/материалите; информация за лицата, участвали в товаро-разтоварните работи; водена между страните търговска кореспонденция и документи, съставени във връзка с транспорта на стоките. Ревизиращите органи обаче не са кредитирали тези документи (касаещите предходни доставчици), поради липсата на: договори, анекси, приемо-предавателни протоколи или други документи, удостоверяващи изпълнението на доставките; мястото/обектът, където са доставени стоките и материалите; доказателства за тяхното транспортиране, както и информация за начина на калкулиране на цената по фактурите. Дружествата са били deregистрирани по ЗДДС и имат големи задължения към Бюджета, формирани от неплатени данъци и осигурителни вноски.

Установено е, че: [фирма] е deregистрирано по ЗДДС, на основание чл. 176 ЗДДС; за периода на фактурите дружеството е разполагало с четири лица, назначени с трудови договори, на длъжности „работници в строителството“, за които не са внасяни дължимите за периодите данъци и задължителни осигурителни вноски; дружеството е притежавало регистрирано фискално устройство, но за проверявания период няма данни за изведени дневни и месечни фискални отчети, следователно и данни за плащанията в брой на фактурираните към „Б. строй“ Е. доставки, за което са приложени фискални бонове; на [фирма] е извършена ревизия по ЗДДС, за периода

от м. 01.2019 г., до м. 07.2019 г., обхващаща част от периода на спорните доставки, приключила с РА №Р-22221719005649-091-001/30.03.2020 г. (л. 90 и сл. от делото), който (според ответника) не е бил оспорен. От констатациите на този акт е видно, че ревизираното лице не е представило никакви първични и вторични счетоводни документи, касаещи извършените доставки, включително и към [фирма].

Дискредитирана е и доказателствената стойност на представените от страна на жалбоподателя: заверени копия на фактури, с приложени към тях фискални бонове за извършени плащания в брой; приемо-предавателни протоколи и счетоводно отразяване на стопанските операции. Към фактури № 20...37/25.04.2019 г., № 20...38/25.04.2019 г., № 20...39/25.04.2019 г., № 20...260/03.12.2019 г. и № 20...265/17.12.2019 г., с предмет „наем на строително оборудване“ са приложени еднотипни бланкетни договори за наем, от 25.04.2019 г., 03.12.2019 г. и 17.12.2019 г., без налична информация за начина и мястото на предаване, респ. връщане на оборудването, както и данни за неговата собственост, предвид констатираната липса на заведени от дружеството – „доставчик“ ДМА по гр. 20 в представените при насрещната проверка оборотни ведомости. Относно останалите фактури, документиращи доставки на различни по вид строителни материали, от ревизираното лице са ангажирани пътни листове, в които обаче липсват данни за вида и количеството на превозваните строителни материали, маршрута и броя на курсовете, с които същите са превозени, мястото, на което са натоварени и разтоварени стоките, лицата, участвали при тяхното приемо-предаване, предвид несъответствието на имената, посочени в приемо-предавателните протоколи и тези на шофьорите в пътните листове. Транспортните средства, посочени в пътните листове, в т.ч. „М. актрос 1831“, с рег. [рег.номер на МПС] и „Форд транзит Т 350“, с рег. [рег.номер на МПС] са собственост на [фирма] и [фирма], свързани (§1, т. 3 ДР ДОПК) с жалбоподателя и от тези дружества не са издавани фактури за транспортни услуги или за отдаване под наем на процесните автомобили. Въз основа на горните констатации ревизиращите органи по приходите за заключили, че няма категорични доказателства за реално изпълнение на фактурираните от [фирма] доставки на стоки и услуги.

За [фирма] вещото лице, изготвило съдебносчетоводната експертиза твърди, че: фактурите от това дружество са осчетоводени от жалбоподателя – факт, който не се отрича с РД и с акта; към фактурите са приложени пътни листове, в които липсват данни за изминатия маршрут и превозената стока, посочена във фактурата и приемо-предавателния протокол; от [фирма] не са предоставени документи за материална обезпеченост на доставките; съгласно предоставения хронологичен счетоводен дневник за периода от 01.04.2019 г., до 31.12.2020 г. по всички фактури е извършено плащане в брой; датата и сумата на плащането по фактурите, съответстват на отразените дати и суми в счетоводството на [фирма]. Последната констатация, както и тази, че „процесните фактури са отразени в счетоводството на „ВМ билд Е.“, с получател [фирма] с номер, дата, данъчна основа, ДДС и обща сума по фактурата“ са направени, въпреки, че вещото лице не е извършвало проверки на място, на реално съществуващо счетоводство. Съдът не кредитира експертното заключение в тази част, защото с него не се опровергават изложените по – горе констатации на ревизиращите органи и не се обяснява, защо, при наличие на фискални бонове за плащанията в брой на фактурираните към [фирма] доставки няма данни за изведени дневни и месечни фискални отчети. Надлежното осчетоводяване на такива плащания не е достатъчно да обоснове категоричен извод, че плащания в брой действително са били

извършени.

Вещото лице е коментирало и договори за наем на строително оборудване, сключени между жалбоподателя [фирма] (наемател) и [фирма] – наемодател, въз основа на които са издадени фактури за наем, с обща стойност 25 006 лв., посочени в Таблица № 2 от заключението. В същото време вещото лице е констатирало, че: според инвентарната му книга [фирма], към 01.01.2020 г. е притежавало следните дълготрайни активи: два броя строително скеле, два бр. строителни фургони, два бр. автомобили по договор;

2. От [фирма] са 13 фактури с предмет „строителни материали“, през данъчните периоди м. 10.2019 г. и м. 11.2019 г., с начислен данък, в общ размер на 20 412, 65 лв. В отговор на искането за представяне на документи от това дружество са предоставени единствено копия на спорните фактури, които копия са без подпис и заверка „вярно с оригинала“. Не са представени: договори, анекси, приемо-предавателни протоколи, доказателства за извършени плащания по доставките, транспортни документи, водена търговска кореспонденция и счетоводно отразяване на стопанските операции по спорните фактури. Проверката в информационната система на НАП показала, че: считано от 28.11.2019 г. дружеството е с прекратена регистрация по ЗДДС, няма данни за назначени лица по трудови и извънтрудови правоотношения, липсва информация за стопанисвани търговски и др. обекти, не са подавани ГДД по чл. 92 ЗКПО с отчетени приходи от продажби.

От ревизираното дружество са представени: заверени копия на процесните фактури, окомплектовани с приемо-предавателни протоколи и транспортни документи, включващи: заявка-договор за транспорт с [фирма], с товарителници за превоз на материали, по направление „товарен пункт [населено място], [улица]“ и място на разтоварване: „гр. С.,

ж.к. „В.“. Извършената проверка в информационната система на НАП обаче показала, че транспортното дружество няма издавани, респ. включени в дневниците за продажби фактури за извършени транспортни услуги, с получател [фирма] или [фирма]. Отделно е констатирана и липсата на счетоводни справки и документи, удостоверяващи плащания по доставките. Като е прието, че не се доказва наличие на реални доставки, с ревизионния акт е отказано правото на данъчен кредит, в общ размер на 20 612, 65 лв.

Вещото лице твърди, по отношение фактурите от [фирма] следното: съгласно предоставения аналитичен регистър на с/ка 411 „Клиенти“ за фактурите, издадени от [фирма], не е извършено плащане от [фирма]; от „Транспортна компания И.“ е издадена фактура № [ЕГН]/17.12.2019 г. за извършена транспортна услуга на [фирма], за м.м. 10, 11 и 12.2019 г., което, според Съда означава, че дружеството-жалбоподател директно, не посредством [фирма] е ползвало транспортни услуги, а издаването на фактури от последното дружество е с цел превратно упражняване правото на приспадане на ДДС.

3. Относно фактурираните от [фирма], [фирма] и [фирма] доставки на строителни материали, в т. ч. цимент, хидроизолация, уплътнители, лепило, пяна, шпакловка, гипсокартон, фаянс, гранитогрес и др. органите по приходите са изградили констатациите си за липса на реални доставки, отчитайки, че: дружествата не са открити на декларираните адреси за кореспонденция и не са представили изисканите документи, справки и писмени обяснения; [фирма]“ няма въведен в експлоатация касов апарат, а от регистрираните ЕКАФП на името на [фирма] и [фирма] няма

изведени дневни финансови отчети през проверяваните периоди, което опровергава констатацията на вещото лице (отговор на задача № 3) за плащане от [фирма] в брой, на [фирма], за което са налични фискални бонове, съответно – фискалните бонове не отразяват действително получаване на сумите. Вещото лице също потвърждава, че по фактурите от [фирма] няма данни за плащане. Ревизиращите органи по приходите са установили още (РД – л. 40, л. 41 от делото), че: издадените от [фирма] през м. 02.2020 г. фактури, по които ревизираното лице е упражнило право да приспадне данъчен кредит, не са отразени в дневниците за продажби на „доставчика“; за фактурите от [фирма],

[фирма] и [фирма] доказателства са представени само от ревизираното лице - копия на фактурите, с приложени към тях приемо-предавателни протоколи; счетоводно отразяване на стопанските операции и фискални бележки към част от фактурите. Вещото лице сочи още, че: не се представя извлечение от хронологичен регистър, отразяващ задължението на [фирма] и на [фирма], съгласно справки -декларации по ЗДДС; към фактурите от [фирма], [фирма] и [фирма] са приложени приемо-предавателни протоколи, в които са описани стоки, но не е посочено мястото на натоварване и разтоварване на стоките, както и транспортът, с които е извършена доставката; не са предоставени документи за активите на дружествата и за наличен персонал през анализирания период.

Крайният извод за липса на реални доставки, документиран с процесните, спорни данъчни фактури е обоснован убедително. Заключение на С..Е, което Съдът кредитира по принцип (с изключение частите, за които по – горе бяха изложени критични бележки) не променя горния извод, защото потвърждава вече констатирани и признати факти, но не опровергава изводите за липса на реални доставки. Формалното осчетоводяване от дружеството – жалбоподател на спорните фактури, както и включването им в съответните СД по ЗДДС са обстоятелства, които сами по себе си не сочат, че документираните доставки на стоки и услуги са извършени, както и че са извършени именно от дружествата, от чието име са издадени фактурите. Понеже така са зададени въпросите, отговорите, които дава вещото лице (задачи №№ 4-7 от заключението) са взаимно изключващи се и противоречиви. Така, на въпрос (задача) № 4 отговорът е категоричен, че „получените доставки са използвани в независимата икономическа дейност на жалбоподателя“, но на задача № 6 отговорът е, че „в счетоводството на [фирма] получените стоки са осчетоводени в разход за дейността със сумата по фактурите; поради това, съответствието на доставките, отразени в счетоводните регистри на доставчиците и извършените разходи за дейността от [фирма], въз основа на тези фактури е налице само по сума, тъй като не може да се установи пряко съответствието на описаните стоки/услуги по получените фактури, с тези по последващи доставки“. С други думи счетоводството не е водено аналитично и не може с категоричност да бъде направена връзка и извод за идентичност, между предмета на спорните фактури и други, издадени впоследствие.

За постигане ефекта от облагането с ДДС (само на добавената стойност), посредством еднократното му включване в крайната цена по конкретна доставка, съответно, за да бъдат изпълнени материалноправните изисквания за приспадането на косвения данък, на установяване неизменно подлежи, дали реално е била извършена доставка на стока/услуга, както и дали това е сторено с ресурси (материални и физически) на лицето, издало данъчната фактура.

Процесът на изследване реалността на всяка отделна доставка е свързан, както с вида ѝ, така и с наличието на доказателства (преки и/или косвени) и обективни признаци, анализът на които да покаже, че е било практически възможно издателят на данъчната фактура да се справи със съответната задача. В тежест на посочения във фактура „получател“, който има претенция да получи начисления ДДС, е да установи реалното извършване на фактурираната доставка, в условията на пълно насрещно доказване. В тази връзка Съдът счита, че коментираните по-горе писмени доказателства, констатациите и заключенията на ревизиращите органи подкрепят извода, че фактурите не отразяват действително осъществени търговски отношения. Специалният закон обвързва сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, с получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, които доставчикът (регистрирано закон лице) му е доставил или предстои да му достави – чл. 68, ал. 1, т. 1, чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС. От друга страна, формалното изпълнение изискването на чл. 71, т. 1 с.з. не отменя условието, доставката да е реално осъществена. Цитираното с жалбата решение на СЕС от 21.06.2012 г. по съединени дела C-8011 и C-142/11 касае задължение на данъчния орган, когато отказва да признае право на данъчен кредит, поради това че издателят на фактурата за тези услуги или някой от неговите доставчици са извършили нарушения, да докаже, въз основа на обективни данни, че въпросното данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама. Изложените по – горе факти и заключения дават основание на Съда да приеме, че това задължение за процесния случай е изпълнено, а дружеството – жалбоподател не опровергава констатациите, че документираните с фактурите доставки са привидни.

На вещото лице са представените доказателства, който е анализирано и които са приобщени по делото, но от същите (договори, приемо - предавателни протоколи и пътни листове) не може да бъде установено място на предаване на стоките, маршрут на транспортиране. Представените от адвоката на жалбоподателя, с молба от 03.05.2022 г. договори за наем, сключени между [фирма] и М. Д., и между [фирма], и Д. К. наемодателите не е посочен ЕГН, както и не са идентифицирани номерата на МПС. В тази връзка Съдът споделя становището на ответника, че тези документи са съставен впоследствие, специално за целите на защита срещу ревизионния акт, понеже, като частни документи не съдържат достоверни дати, по смисъла на чл. 181, ал. 1 ГПК.

Допълнително представените граждански договори, сключени от [фирма] и [фирма] с физически лица също не притежават материална доказателствена стойност за наличие у тези дружества на физически ресурси, понеже не са представени доказателства за изплащане на суми, за положен от изпълнителите труд. В., обобщаващият извод за липса на реални доставки не се основава единствено и само на твърдението за липса на т. нар. „кадрова обезпеченост“. С жалбата е направено позоваване и на няколко решения на ВАС, всичките от

2012 г. В процесния случай, предвид съдържанието на РД (л. 45 от делото, стр. 18 от доклада, втори абзац), който е възприет изцяло с ревизионния акт, настоящият съдебен състав приема, че ревизиращите органи изрично са приели участие на [фирма] в данъчна измама. Според т. 1 от диспозитива на решението по дело № С-18/13 („М. пен“), Директивата за ДДС *„не допуска данъчнозадължено лице да извърши приспадане на данъка върху добавената стойност, начислен в издадените от доставчик фактури, когато, въпреки че услугата е била доставена, се установява, че тя не е била действително извършена от този доставчик или от негов подизпълнител, по-специално **тъй като последните не са разполагали с необходимите персонал, материали и активи, разходите за тяхната услуга не са били оправдани в счетоводната им документация** или се е оказало, че някои документи не са били подписани от посочените в тях като доставчици лица, стига да са изпълнени следните две условия — посочените обстоятелства да сочат за наличието на **измама** и въз основа на обективните данни, представени от органите по приходите, **да се установява, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама...**“*. Задължението да провери наличието на последното е възложено на решаващия съд, който в случая изложи мотивите си, подкрепящи изводите и констатациите на издателите на РА, и на ответника, в същия смисъл. Каза се в началото, че с ревизионния акт е доначислен ДДС (823, 14 лв. за м. 01.2020 г.), във връзка с неоснователно сторниране на извършена продажба (издадена на [фирма] фактура № 0...541/31.01.2020 г.), посредством издадено кредитно известие № 0...589/31.01.2020 г. Това начисляване, според Съда е правилно. С жалбата, макар да е заявено оспорване на ревизионния акт като цяло, е дефинирано изрично, че се оспорват само задълженията за ДДС, без да са изложени доводи и възражения в частта, относно това кредитно известие.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, въпреки изложените по – горе мотиви за законосъобразно отказано право на приспадане ДДС приема, че Ревизионен акт № Р-22221420002950-091-001/26.01.2021 г. подлежи на отмяна, като необоснован. Мотивите в подкрепа на този извод са следните.

1. Според данните от таблица № 1 на РА - „Установяваме“, общият размер на задълженията за ДДС, заедно с лихвите е 161 753, 22 лева, без да са посочени отделно сумите за ДДС; с Решение № 1161/30.07.2021 г. ответникът се е ангажирал да посочи, че задълженията за ДДС са в размер на 143 249, 18 лева, а лихвите – 18 504, 04 лева. Сборът от двете суми дава резултат 161 753, 22 лева, посочен в таблицата от РА;

2. В РД обаче, в таблицата „Предложение за установяване“ общият размер на задълженията за ДДС, заедно с лихвите е 158 985, 90 лева, т.е. – с 2 767, 32 лева по – малко от това, което е определено с РА. **Ревизионният акт не съдържа самостоятелни мотиви, а само изявление за приемане констатациите на РД. С него не е обяснено, на какво се дължи разликата от 2 767, 32 лева;**

3. Според вещото лице (заклучението, л.л. 130, 131 от делото), общият размер

на непризнатото право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, посочени в ревизионния акт е **124 401, 19 лв.**, а не 126 936, 33 лв., каквато сума, според вещото лице е посочена с РА. Експертното заключение не бе оспорено от ответника и Съдът по принцип не намира основание да не го приеме в тази част, но счита, че и вещото лице е допуснало грешка в изчисленията на отказания ДК. Съдът изчислява по таблица № 1 от РА размера на ДК, като от сумите в колона 4 „дължима“ изважда сумите от колона 6, декларирани (начислени) от самото данъчно задълженото лице, като дължими. Така Съдът получава сума, в размер на 127 017, 15 лева. В същото време, изчислявайки посочените в РД изрично суми на непризнат ДК, по отношение на всеки доставчик и съответен данъчен период, Съдът получава сумата от 126 113, 19 лева, която е различна от всички цитирани до тук. От своя страна ответникът, с Решение № 1161/30.07.2021 г. изобщо не се е ангажирал с конкретен размер на данъчния кредит, предмет на спора по делото.

Констатираните противоречия и неточности, както и липсата на самостоятелни мотиви на ревизионния акт го определят като незаконосъобразен и необоснован. Практика е издателите на ревизионен акт да се позовават на констатациите, изложени в РД и това е допустимо винаги, когато между двата акта не съществуват противоречия. В процесния случай обаче са на лице съществени противоречия между двата акта, за които стана дума по – горе в настоящото решение. Ревизионният доклад (арг. чл. 117, ал. 2, т.т. 4-8 ДОПК): обобщава обхвата на ревизията и другите обстоятелства от значение за извършването ѝ; извършените процесуални действия и установените факти и обстоятелства, и доказателствата за тях; направените фактически и правни изводи и основанията за тях; предприетите действия за обезпечаване на публичните вземания; предложение за установяване на задълженията. Задължения за данъци се установяват с ревизионния акт (чл. 118, ал. 1, т. 1 ДОПК) и тези задължения подлежат на принудително събиране, като публични държавни вземания. Именно поради това ревизионният акт следва да установява обективно и точно размерът им.

В заключение - Ревизионен акт № Р-22221420002950-091-001/26.01.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., с Решение № 1161/30.07.2021 г. е издаден от компетентни органи по приходите, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗДДС, но е незаконосъобразен и необоснован, предвид гореизложените мотиви.

Жалбата се явява основателна, но не по доводите, посочени в нея. С жалбата изобщо не са коментирани съществуващите съществени противоречия между РД и РА. Независимо от това, на основание чл. 161, ал. 1, изр. първо ДОПК в полза на дружеството – жалбоподател следва да бъдат присъдени разноските за съдебносчетоводната експертиза, които са общо 1 345, 50 лева, както и внесената държавна такса от 50 лева. С молбата от адвокат В. Б. (л. 222) е заявено само искане за възстановяване на разноски, но не и за адвокатско

възнаграждение. Освен това, доказателства за платено възнаграждение на адвоката не са налични в делото. С пълномощното (л. 10) не е уговорен размер на такова възнаграждение и не се съдържат данни да е платено.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. първо ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от [фирма] Ревизионен акт № Р-22221420002950-091-001/26.01.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., с Решение № 1161/30.07.2021 г.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да възстанови на [фирма], ЕИК:[ЕИК] разноските за водене на делото, в общ размер на 1 395, 50 лв. (хиляда и триста, и деветдесет и пет лева, и 50 ст.).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: